1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 - 19 İkinci Teşrin 1942 - Sayı 17

GELECEKTE NELER OLACAK?

Yazan: Wells

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Cabal alaylı bir gülümseyişle:

— Neye korkayım, dedi. Yine buraya gelir, aynı işe tekrar başlarız.

— Nasıl? Ölürseniz nasıl gelebilirsiniz?

— Ölürsem «ben» ölürüm, fakat «biz» yine buraya geliriz!

Bu veciz söz kadının zihninde bir burgu gibi döndü. Gözlerini açarak hayretle bakıyordu.

Tayyareci, yaptığı tesirden memnun, fakat ciddiyetini ve sükûnetini muhafaza ederek sözüne devam etti:

— Bizim memlekette ilim ve hükûmet işinde fert yoktur, topluluk vardır. Birlik vardır. Madde gider, fakat ruh kalır. Bir insan ölür, faakt iş devam eder.

Roxana, düşündüğü plânın suya düştüğünü gören bir kimse gibi, birdenbire bütün canlılığını kaybederek sandalyesine oturdu. Karşısındaki adamın kandırılamıyacağını ve hele tuzağa hiç düşürülemiyeceğini anlamıştı. Bundan başka, Cabal'ın buraya tesadüfen gelip de esir düşmediği, bunu kendisinin istediği ve Everytovn'dan hiç de kaçmak niyetinde olmadığı da görülüyordu.

Bunun üzerine Roxana, başka bir konuşma yolu tuttu ve kendisine acındırmıya çalışarak:

— Sizin memleket hakikaten güzel bir yer olacak, dedi. Biz burada bir adamın tahakkümü altındayız. O ne derse onu yapıyoruz. Bizim hiç sözümüz geçmiyor... Belki onun, muharebeye devam etmesi de aleyhimize olacaktır. Çünkü, herhalde sizin hükûmetiniz daha kuvvetli, aksanıza, bizim tayyaremiz yok, sizin var...

Biraz durduktan sonra, Cabal'ın konuşmadığını görerek, ilâve etti:

— Ya muharebede siz kazanırsanız bizim halimiz ne olur?

Tayyareci ,gayet sakin bir sesle cevap verdi:

— Ne olacak, karanlıklar içinde mahvolup gider. Bütün diğer istipdat memleketleri gibi...

Roxana, yaşlı tayyareciye hayran hayra nbakıyordu:

— Siz bana fevkalâde, bambaşka bir adam gibi görünüyorsunuz.

— Hayır, hiç de fevkalâde bir adam değilim. Basbayağı bir adamım... Yalnız, cemiyetim başka. Eski Adem baba hiç değişmez, yaşadığı yer ve muhit değişir.

Kadın, onu dinlememiş gibi sözüne devam etti:

— Zaten her kadın kalbine hâkim olduğu erkeği hor görür. Bütün kadınlar peşlerinden koşan erkeklerden kaçınırlar...

— Bu sözlerle Rudolfu mu kasdediyorsunuz?

— Evet. Başka kimi olabilir ki!

— Nerede bu gece o?

— İçki ve eğlencede. Beni yanında göremeyince şimdi kimbilir ne kadar kızmıştır! Fakat ne yapayım! Kendisini sevdiğimi söyledim size ama, benim sevgim başka türlü. Kirli paslı bir çocuğu insan nasıl severse ben de onu öyle seviyorum. Daha doğrusu bu bir merhamet... Onun benim dikkat ve ihtimamıma belki ihtiyacı var, fakat benim ona aslâ...

Yine biran sustular ve söze başlayan tekrar Roxana oldu:

— Siz kendinizi bir kadının sevgisine, yardımına, fedakârlığına muhtaç hissetmiyor musunuz hiç? Belki buna ihtiyaç duymıyacak kadar kuvvetli ve azim sahibisiniz, nefsinize itimadınız vardır. Fakat düşününüz: Size fedakârlıkta bulunacak, hayatınızı kendi hayatı ile bir tutacak bir kadının sevgisini kazanmak ne tatlı şeydir, değil mi? Benim, uzun müddettenberi sizin için çalıştığımı anlama-

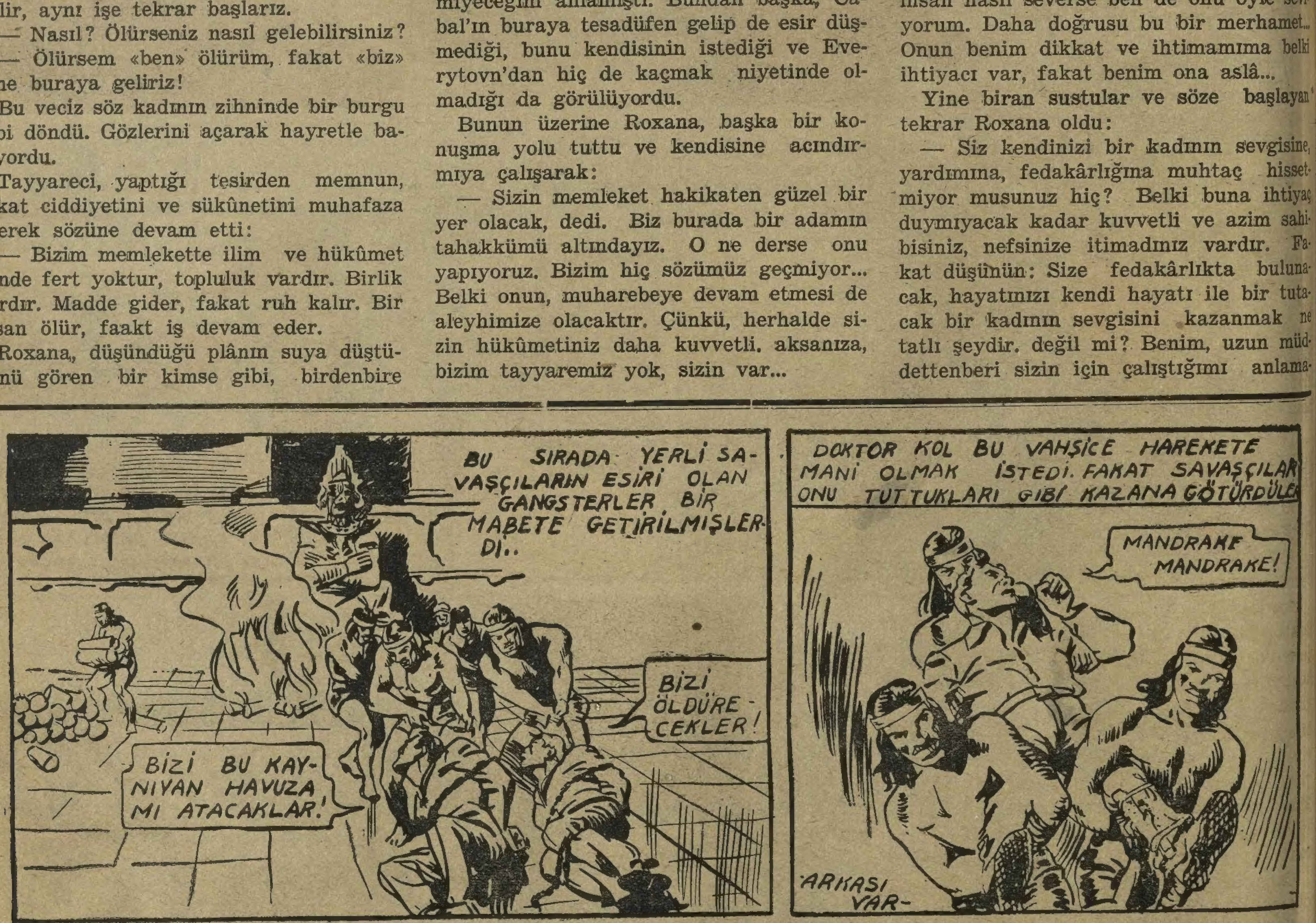

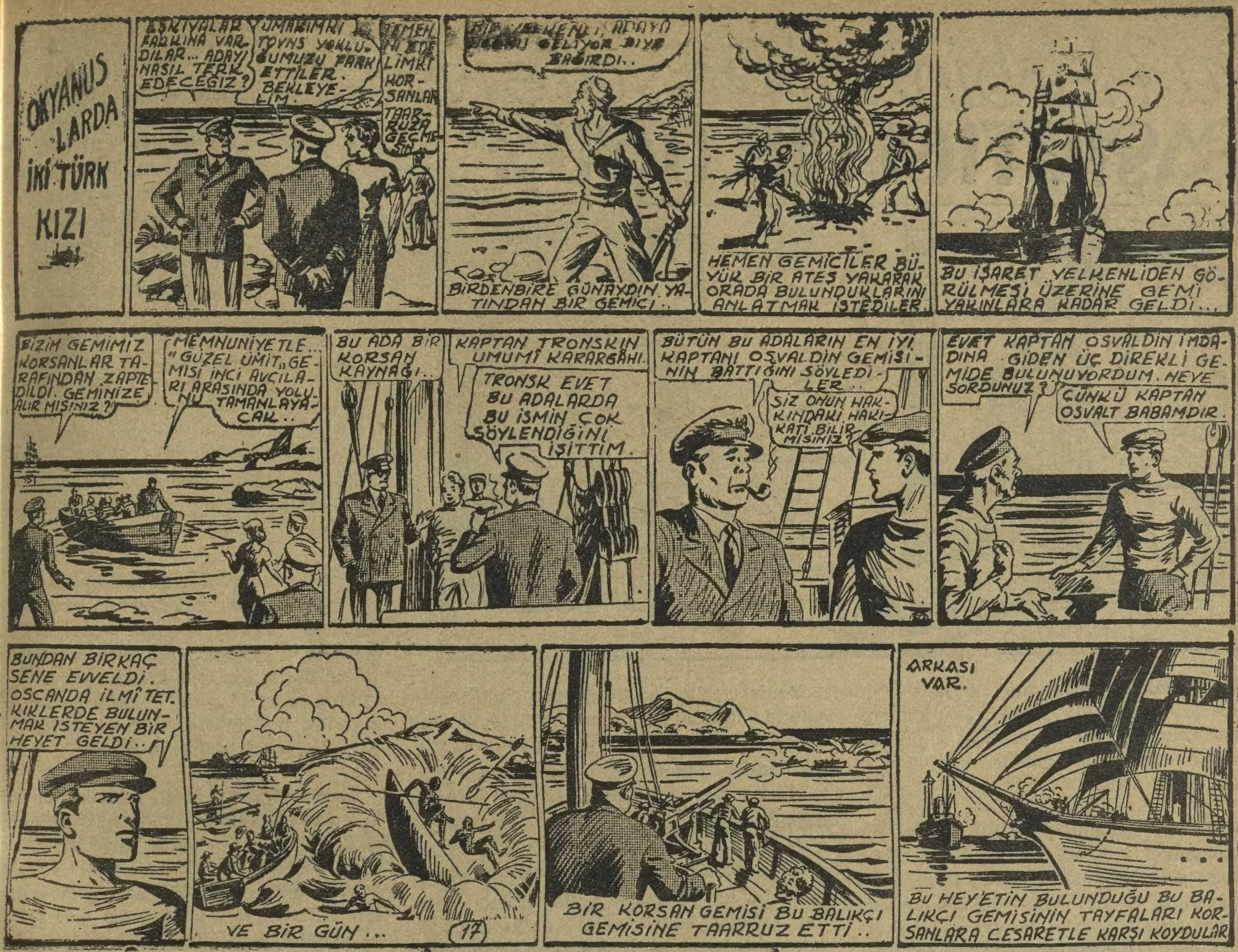

mız mı? Sizin elimden geleni yaptım: ...rdon'la çalışmanız için şefin müsaade... temin ettim. Doktor Harding'in de ...in yanınıza verilmesi için uğraştım ve ...na da muvaffak oldum. Sizin daha baş...larile de birleşmeniz için yardım edebi...im. Fakat, bütün bunlara rağmen, siz ...ni hor görüyorsunuz.

— Ben sizi hiçbir suretle hor görmü...rum, bayan. Siz benim Everytovn'da ...stladığım tek medenî insansınız.

Bu sözler Roxana'nın hoşuna gitmişti. ...ülümsedi. Sonra:

— Peki, diye sordu. O halde niçin bana ...ha yakın olmuyorsunuz?

Gordon, karısı Mary, Mary'nin babası ...ktor Harding ve siz, hepiniz aynı yolda ...lışıyorsunuz. Hepiniz aynı şeyin peşinde ...şuyorsunuz. Sizin bir şeyler düşündü...nüzü, bir şeyler yapmakta olduğunuzu ...lmiyor muyum sanıyorsunuz? Ben de ...e bu işte yardım edebilecek vaziyette...m. Bu memleketi, halkını benim kadar ...mse tanımaz. Ben buralarda kraliçe gi... bir şeyim. Sizin için hiç değerim yok ...u?

Cabal'in gözlerindeki dikkat, bir tered...it şeklini aldı ve zihninde bir «Acaba?» ...lirdi:

Acaba kadın ona bir tuzak mı hazırlıyordu? Yoksa hakikaten samimî olarak mı konuşuyordu ve sahiden onlarla işbirliği etmek mi istiyordu? Gözü daha büyük şeylerde olan bu kadının, onların muzaffer olacaklarını anlayıp Rudolfun tarafını bırakmak ve galip tarafla bir olmak istemesi akla gelmiyecek bir şey değildi.

Fakat ya tuzaksa? Onların içine girer gibi görünüp Cabal'in ağzından lâkırdı alarak şefe yetiştirecekse?

John Cabal, ihtiyatı yine elden bırakmamıya çalışarak, kadının ağzını aramak üzere:

— Meselâ bana tayyaremi geri verebilir misiniz? diye sordu. İşlemiyecek şekilde bozdular mı onu?

— Hayır, tayyareniz olduğu gibi duruyor. Şef onu kullanmak istiyor ama, nasıl işletileceğini bilen kimse yok. Yalnız, sizin veya Gordon'un onu kaçırması ihtimalini düşünüyor ve bunun için etrafında gece gündüz altı nöbetçi bekletiyor.

Cabal kadının sözlerini yavaş yavaş samimî bulmıya başlamıştı. Kalktı, onun tam karşısına geçerek ve bir iki adım daha yaklaşarak:

— Bana ne teklif ediyorsunuz, açıkça söyler misiniz? dedi.

Bu kadar açık konuşmak Roxana'nın canını sıkmış gibi idi. Birdenbire aradaki bütün yakınlığı kapatarak:

— Hiç, dedi. Sizi görmiye gelmiştim, çünkü zihnimi meşgul ediyordunuz.

— Devamı gelecek sayıda —

Bu Harbin Hikâyeleri

ŞAŞIRTICI BİR UÇUŞ

Deniz uçakları düşmanın kıyıdan 100 kilometre uzaktaki silâh fabrikalarını bombardıman etmek komutasını aldığı zaman filo komutanı, uçmanları topladı ve onlara şöyle dedi:

— Biliyor musunuz, bu sefer nasıl bir bombardıman yapacağız? Bu belki sizin aklınıza gelir. Fakat düşmanın hayalinden bile gezmez. Onun için, düşmanlarımızı öyle bir şaşırtacağız ki bunu, tarih boyunca hiç unutamıyacaklar.

Uçmanlar, bir yandan memnun, bir yandan merakla, komutanlarının anlattıklarını dinlediler. Sonra, onun en son komutasını:

— Sağolun komutanım! sesleri ile karşıladılar ve ertesi sabah uçaklarının başında bulunmak üzere ayrıldılar.

12 ağustos sabahı idi. Güneş sanki onlara, girişecekleri büyük cengin zafer müjdesini getirmek üzere, bulutsuz bir gökyüzü üzerinde yükseldi ve biraz sonra mavi denizin dalgacıkları, 54 deniz uçağının suda açtıkları yollarla titremiye başladı.

Her uçakta bir pilot, bir telsizci, bir de gözetici olmak üzere üç kişi vardı. Elli dört uçaktaki yüz altmış iki kişinin kalbi o anda hep bir heyecanla atıyordu. Uçakların pervaneleri gittikçe daha hızlı dönüyor, gittikçe fazla heyecanla çarpan göğüsler kuş gibi kanatlanıp yükselmek arzusunu duyuyordu.

Fakat, hayır! Fazla yükselmiyeceklerdi. Komutanlarının onlara verdiği komuta bu idi ve onlar düşmanlarını bununla şaşırtacaklardı.

Denizi geçip, uzaktan kara görününce pilotlar uçaklarını sudan kestiler ve yükselmiye başladılar. Fakat fazla yukarı çıkmadılar, sudan yirmi metre kadar yükseldiler. Karanın üzerinde uçmıya başladıkları zaman da biraz daha yükselerek otuz metreye çıktılar. Bundan fazla yükselmiyeceklerdi. Çünkü, filo komutanının plânı bu idi ve bununla düşmanları o kadar şaşırtıp elleri kolları bağlı bir hale sokacaktı ki bunu düşündükçe sevincinden kendi kendine gülüyordu.

Çok geçmeden, bombardıman edecekleri silâh fabrikalarının üzerine yaklaştılar. O zaman, uçaklar birbirlerinden ayrılmıya ve hepsi ayrı bir tarafa hedeflerine saldırmak üzere havada çizgiler çizmiye başladılar.

Oraya gitmek için şehrin üzerinden geçmek lâzım geliyordu. Uçaklar, o kadar alçaktan uçuyorlardı ki, âdeta evlerin damlarına sürünüyorlar, bacalara çarpacak gibi oluyorlardı.

Komutan sahiden çok iyi düşünmüştü. Bu kadar alçaktan uçmanın onlara büyük bir faydası olmuştu. Bir kere, düşman onları ancak çok yakına geldikleri zaman görmüş, tedbir almakta geç kalmıştı. Sonra, yine uçakların bu kadar alçaktan uçmaları onları düşmanın top ateşinden kurtarmıştı. Çünkü uçaksavar bataryaları o kadar alçağa nişan alıp ateş edemezdi. Böyle otuz, kırk metre yukarıdan uçan uçaklara ancak makineli tüfekle ateş edilebilirdi. Fakat, yakın oldukları için o kadar çabuk uçuyorlardı ki görünmeleri ile kaybolmaları bir oluyordu. Bu kadar kısa bir zaman içinde makineli tüfeklerle nişan alıp ateş etmek zordu.

Sahiden düşman birdenbire tepelerine inecekmiş gibi alçaktan sökün eden bu uçakları görünce şaşırdı. Elli dört uçak şehrin dört bir tarafına öyle bir saldırmışlardı ki makineli tüfekler ayrı ayrı ateşe geçmiş, herbiri ayrı bir nişan alarak kurşunlarını serpmiye başlamıştı. Fakat uçaklar göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşıyorlar ve alınan hedeften ayrılıyorlardı.

Şehri böylece, düşmanı şaşırtıp kızdırarak ve onunla açıktan açığa alay ederek geçtikten sonra silâh fabrikalarına doğru yollandılar. Şehrin üzerine hiç bomba atmamışlar, sivil ahaliyi öldürmek istememişlerdi. Onlar bombalarını askerî hedef olan silâh fabrikalarının üzerine boşaltmak istiyorlardı.

Fabrikaların üzerine geldikleri zaman ileriden düşman uçaklarının havalandığını gördüler. Fakat, düşman uçakları onları görmemiş gibi davranıyorlardı. Herhalde onlar başka bir uçuşa çıkmışlardı ve yüksekten uçuyorlardı. Kendilerinden daha aşağıda bir düşman filosu bulunacağını hiç akıllarına getiremiyorlardı.

Bombardımana gelen uçaklar, bu suretle, en son tehlikeyi de atlatmış bulunuyorlardı. Çünkü, bu kadar alçaktan uçarken başa gelebilecek tek tehlike, yukarıdan gelecek düşman uçaklarının bombardımanı idi. Fakat, filo komutanının çok iyi plânı sayesinde bu tehlike de uzaklaştırılmıştı. Çünkü, düşmanları onları görseler bile, aşağıda kendi toprakları ve fabrikaları bulunduğu için, bomba atamazlardı.

Bombardıman uçakları, ayrı ayrı kollardan fabrikalara saldırdılar ve bombalarını atarak geri dönmiye başladılar.

Yalnız, döndükleri zaman, herhalde onların üstünden uçan uçakları telsizle haber verilmiş olacak ki, düşman filosunun alçaldığını ve kendilerine doğru geldiğini gördüler. Şimdi, serbest bir saha üzerine geldikleri için, her iki taraf da istedikleri gibi çarpışabilirlerdi. Fakat, deniz uçakları yine alçaktan uçmayı tercih ettiler.

Yukarıdaki uçaklar daha fazla alçalmıya cesaret edemiyorlar, yalnız yüksekten bomba atmakla kalıyorlardı. Bunun için bombalar pek fazla isabet etmiyordu.

54 uçak olarak sefere çıkan filo, ancak sekiz uçak kaybederek memleketlerine döndüler.

Filo komutanı, bu bombardıman seferini anlatırken:

— Düşmanın şimdiye kadar bu derece şaşırdığını hiç kimse görmemiştir, diyordu.

SON DAKİKADA

Hayatta insan, ne olursa olsun, ümidini kesmemeli derler ve bunun ne kadar doğru olduğunu göstermek için birçok örnek anlatırlar. Çok tehlikeli maceralar geçirmiş olan uçman, arkadaşlarına başından geçenleri anlatırken böyle bir hikâyeyi de unutmadı.

— Fakat, dedi. Bu, maceralarda asıl kahraman ben değilim, bir başkası. Yani, ümidini kesmiş bulunduğu bir sırada hayata kavuşan adam benim attığım bir el tabanca ile kurtulmuştur. Bakın anlatayım:

Uçağımla, uzun bir yola çıkmıştım. Geçeceğim yerlerin arasında yüksek dağlar, ıssız bucaksız ormanlar, büyük nehirler ve geniş ovalar vardı. Bu, o zamana kadar yaptığım en güzel yolculuklardan biri olacaktı ve kalbim büyük bir sevinç içinde idi.

Güzel de bir hava vardı. Uçağım, Atlas üzerinde kayan bir sinek gibi yavaş yavaş göğe yükseldi. Yedi yüz metre çıktıktan sonra yükselmeyi kestim ve dümdüz gitmiye başladım. Biraz sonra karşımda sıra dağlar göründü. Bunları aşmak için 1500 metreye çıktım. Dağların yüksek tepelerini aştıktan sonra ormanların üzerine geçtim. O zaman yeniden alçalmayı ve ormanı, içindeki gölleri yakından seyretmeyi düşünüyordum.

Dağları aşmak pek zor olmadı. Her zaman üzerlerinde kar ve fırtına eksik olmıyan dağlarda o gün hava çok güzeldi. Yalnız çok şiddetli bir soğuk vardı.

Daha tepelerin üzerinde iken uzaktan ormanlar göründü. Artık dağlar da alçalıyordu. Toprakla aramdaki uzaklığı hep bir yükseklikte tutarak, ben de gittikçe alçalmıya başladım.

Fakat, tam ormanların üzerine geldiğim sırada, uçağın birdenbire sarsıldığını duydum. Sanki bir salıncakta idim de ip kopmuş, ben birdenbire aşağıya düşmüştüm.

Bir hava boşluğuna girdiğim anlaşılıyordu. Dağlar, hele sıcak ve fırtınalı havalarda çok görülen bu hâdiseler, uçmanları en çok korkutan şeylerden biridir. Hava tabakalarının, oradan oraya gitmesi üzerine arada ortaya çıkan boşluklar, böylece havaların çelik kartallarını avlamak için sanki bir tuzaktır.

Ben şimdi işte, böyle tuzaklardan birine düşmüştüm. Fakat, ilk düştüğüm bu hava çukuru pek derin değildi. Sanki lâstik bir yere oturmuşum gibi tekrar zıpladım ve havalandım. Yalnız, çok geçmedi, uçak yeniden sarsıldı ve bu sefer daha büyük bir hava boşluğuna yuvarlandım.

Onu da atlattım. Üçüncüsünde kaza tam oldu:

Bu seferki hava boşluğu, yüzlerce metreden başlıyor ve ta ormanın üzerine kadar iniyordu. Uçağım düşünce ormanın ağaçları üzerine oturdu ve Allahtan, bana bir şey olmadı. Yalnız uçağım bir kanadı ile dümeni parçalanmıştı.

Kazayı yarasız beresiz atlattığım için sevinmiştim. Doğrusunu isterseniz vaziyetim pek de sevinilecek bir şey değildi: İnsanlardan, köyden, ocaktan uzak bir dağ tepesinde, belki de yırtıcı hayvanlarla dolu bir ormanın içinde, tek başına kalmıştım. Uçağımı ağaçların üzerinden indirebilsem, uçuramıyacağım muhakkaktı. Çünkü, kolu kanadı kırık bir uçağın motörü işlese bile havada gitmesine imkân yoktu.

Uçaktan önce kendimi ağaçların üzerinden indirmiye baktım. Ağaçlar pek yüksekti ve elime ilk gelen dallar pek ince idi. Onlara tutunca yarısı elimde kaldı, yarısı ayaklarımın altında kırıldı. Nihayet daha kalın dallara kadar indim ve oradan aşağıya doğru kayarak ağacın gövdesine geldim. Oradan da yavaş yavaş kayarak aşağıya atladım.

Şimdi ne yapacaktım? Bunu ben de bilmiyordum. Şimdiye kadar benim değil, belki kimsenin ayak basmamış olduğu bir yerde bulunuyordum. Nereye gideceğimi ne kadar düşünsem bir karara varamazdım. En iyisi, yüzüm nereye doğru çevrilmişse o yana doğru gitmekti.

Ağaçların diplerini kaplayan dikenli otları çiğniyerek kendime yol aça aça ilerledim. Hem yürüyor, hem de kendi kendime:

«Biraz gideyim, belki önüme bir yol çıkar» diye düşünüyordum.

Önüme yol çıkmadı, fakat hiç aklıma, hayalime gelmiyecek bir şeyle karşılaştım:

Birdenbire kulağıma bir ses geldi: «Acaba hangi hayvanın bağırışı?» diye kulak kabarttım ve hayretten yerimde dona kaldım: Duyduğum bir hayvan bağırışı değil, «Ay! Yapma! Allah aşkına yapma!»diye bir insan haykırışı idi.

Bu balta girmemiş ormanda her şeyle karşılaşacağım aklıma gelirdi, bir insan bağırması ile karşılaşacağım aklıma gelmezdi. Hemen, sesin geldiği tarafa doğru, dikenlerden atlayabildiğim kadar hızlı koşarak atıldım. Bir yandan da ne gibi bir sahne ile karşılaşacağımı düşünüp bulmıya çalışıyordum:

Herhalde, elinde bir silâhla saldıran, bir de ona karşı kendisini korumıya çalışan silâhsız biri vardı. Yalvarışına bakılırsa herhalde çok zavallı bir halde idim.

Bir yandan merakla, bir yandan da tehlikede olana yardım isteği ile daha hızlı koşmıya başladım. Fakat karşıma çıkan ağaçlar, çalılık ve dikenler istediğim kadar hızlı koşmama engel oluyordu.

Nihayet, sesin gittikçe yaklaştığı bir yere gelince, ağaçların arasından gözüme iki beyaz gömlek çarptı. Biraz daha ilerleyince bunlardan birinin ayağında da beyaz pantalon olduğunu gördüm. Ve bu adam bir ağaca dayanmış, oraya iple bağlanmıştı. Karşısındaki adamın elinde bir balta, başında da geniş kenarlı bir şapka vardı, onun için yüzünü pek iyi göremiyordum.

Bu adam, artık takatı kesilmiş ve sesi kısılmış bir halde olan ağaçta bağlı zavallıya balta ile saldırıyor:

— Söyle! Yoksa kafanı uçururum! diye bağırıyordu.

Adamın şakası yoktu. Halinden hakikaten baltayı indirmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

Ne benim geldiğimi görmüşler, ne de ayak seslerimi işitmişlerdi. Bir ağacı siper alarak durdum ve tabancamı çıkararak hazırladım.

Eli baltalı adam son defa:

— Söylemiyeceksin değil mi? diye bağırdı. Söylemiyeceksin ve buradan kaçıp beni ele vereceksin, değil mi? Al sana!

Baltayı havaya kaldırdı ve tam indirmek üzere iken...

... İleri atılıp nişan aldım ve ateş ettim.

Nişancı olduğum görülüyordu. Adam can alacak bir yerinden vurulmuştu. Bal-

(Devamı 9 uncu sahifede)

DİYANA
GİZLİ POLİS
DİYANA ESKİ MEKTEP ARKADAŞINDAN MEKTUP ALIR ALMAZ ORAYA GİTTİ. BABASININ MOTÖRÜNDEN BİR ALET ÇALINDI. BUNDAN BAŞKA BİRÇOK YENİ TEHDİT MEKTUPLARI ALIYORDU..
HAYDİ MARGİRİT BAHÇENİZDE GEZİNELİM. HIRSIZIN NASIL AŞARAK İÇERİYE GİRDİĞİNİ BELKİ ANLARIZ.
O AĞAÇLARIN ÖTESİNDE NE VARDIR?
BABAM ÇOK ÇİÇEK SEVER ONUN İÇİNDE BİR BAHÇIVAN VAR.
HEY ŞEYTAN! TAM KİTAPTAN ÇİÇEKLERİN İSİMLERİNİ ÖĞRENECEKTİM. NERDEN GELDİLER
BU SIRADA BAHÇIVANIN EVİ..
BU KÜÇÜK EV NEDİR MARGIRIT?
BU BAHÇIVAN GİLROYUN EVİ. SENELRDİR BİZİM İÇİN ÇALIŞIR.
EH BURAYA GELİYORLAR ŞU KİTABI SAKLAYAYIM. ŞİMDİKİ KIZLAR ÇOK ANLAYIŞLIDIR.
GİLROY SANA ESKİ MEKTEP ARKADAŞIMI TANITAYIM. DİYANA..
BAHÇEYİ ELİMDEN GELDİĞİ KADAR DÜZELTTİM.
BİRKAÇ DAKİKA SONRA
NE OLDU MARGIRIT SURATIN DEĞİŞTİ
GİLROYDA TABİİ OLMIYAN ŞEYLER GÖRDÜMDE.
DİYANA BANA GARİP GÖRÜNEN ŞEY ONUN SAÇLARI...
SAÇLARIMI? BUNUNLA NE DEMEK İSTİYORSUN?
HAYDİ BABAMI GÖRELİM. O BANA YANILIP YANILMADIĞIMI SÖYLER.
SON HAFTA SIZ GİLROYU ŞEMİRE GÖNDERDİNİZ Mİ?
EVET.. BU ŞEY İÇİNDİ ... DUR BAKALIM!..
SAÇLARINI KESTİRMEK İSTİYORDU.. BU SIRADA BİR PARÇASI KAYBOLMUŞTU.
ŞİMDİ SAÇLARINI MERAK ETTİĞİMİN SEBEBİNİ ANLADIN MI?
ANLADIM. GEÇEN HAFTA SAÇLARINI KESTİRDİ İSE BU KADAR ÇABUK UZAMAZKİ
O HALDE NE YAPMALI DİYANA?.
GİLROYU TAKİP ETMELİ.. BABAN DALGIN YANILABİLİR.
ŞUNU SÖYLEYEYİMKİ DOSTUM!. İŞİ BİTİRMEK İÇİN SÖYLEDİĞİNİZ MÜDDET UZUN..
MOTUNG KOLAYIMA BAKIYORUM! GENÇ KIZLAR BENİ ÇOK RAHATSIZ EDİYORLAR..
BİRAZ UZAKTAKİ BİR EVDE..
HAYDİ BAHÇIVANIN EVİNE GİDELİM. MARGIRIT..
BİLMECEYİ İNŞALLAH ÇÖZERSİN DİYANA. HAYDİ GİDELİM..
DİYANA EV BOŞ. GİLROY İÇERİDE YOK.
İÇERİYİ BİR ARAŞTIRALIM! GÜZEL BİR FIRSAT..
MERAKLI BİR VESİKA ŞUNUN BİR SURETİNİ ALAYIM.
BU KAĞITTA ENTERESAN NE VAR DİYAN?
BU ÇİÇEKLERİN ADLARINI İLMİ SURETTE GÖSTEREN BİR LİSTE. SONRA LATİNCE ADLAR ŞİFRLENMİŞ. GÛYA BİR MESAFE GÖSTERİYOR.
BAŞKA ŞEYLER KAYBETTİNİZ Mİ BAY LETONO?.
HAYIR DİYANA.. FAKAT KAYBOLAN PARÇALAR BİR MÜHENDİSE İCADIMI YERİNE GETİRMEK KUVVETİNİ VEREBİLİR.
BİR SANİYE BABA.. KAPININ ÖNÜNDE BİRİSİ VAR GALİBA!..
BEN POLİS KOMSERİYİM. YANINIZDA ADINDA BİRİSİ VAR MIDIR?.
BAHÇIVANIMDIR NEDEN SORUYORSUNUZ?.
DÜN SABAH KIRDA ONU ÖLÜ OLARAK BULDUK!
KABİL DEĞİL. DÜN AKŞAM BURADA İDİ..
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
KARNAK, KENDİ HAYDUT YUVASINDAN BAYTEKİNLE LİLİ TARAFINDAN KOVULDUKTAN SONRA DENİZ TAYYARESİ HANGARINA DOĞRU KAÇTI. KARANLIK, KENDİSİNİ KOLUNUN KURŞUNLARINDAN KURTARDI!..
KOLU BOŞ. SİLÂHINI YERE ATTIKTAN SONRA ADAMI TAKİBE BAŞLADI...
FAKAT TAM İSKELEYE ADIM ATTIĞI VAKİT KARNAK GÖLÜN SUYU ÜZERİNDEN UZAKLAŞTI...
BAYTEKİNLE LİLİ YANAN EVİN ÖTE TARAFINA GEÇTİKLERİ VAKİT HAYDUT TA YÜKSELİYORDU. FAKAT MOTÖRÜ BİR TÜRLÜ ATEŞ ALMIYORDU.
O YERİNE GİDEMİYECEK MOTÖRÜ SOĞUK!..
UÇAK BİRDENBİRE BURNUNU YERE DİKTİ. VE GÖLÜN SULARI İÇİNE MÜTHİŞ BİR GÜRÜLTÜ İLE SAPLANDI..
BİRAZ SONRA SUYUN ÜZERİNDE YAĞ TABAKALARI VE ENKAZ PARÇALARI VARDI. ZALİM KARNAKTAN KALAN SADECE BUNLARDI..
BAYTEKİN ZALİMİN YEĞENİ JÜDİTHİ TESELLİYE ÇALIŞIYOR.
O BENİ BÜYÜTTÜ TAHSİL ETTİRDİ. BANA HER ZAMAN İYİ DAVRANDI. BİR GÜN HASTALANDI DÜŞÜNCESİNİ KAYBETTİ. İYİ OLUR DİYE BEN ONU TEDAVİ EDİYORDUM. ACUNDA BAŞKA KİMSEM YOK.
BANA İNANINIZ BU ONUN İÇİN ÇOK İYİ OLDU. NE OLURSA OLSUN AMCANIZ TEHLİKELİ BİR CANİYDİ. YA HAYATI HAPİSHANELERDE ÇÜRÜŞEYDİ...
BU SIRADA İNSAN BAŞI AVCILARI BAYTEKİNE YANAŞIYORLARDI...
İNSAN BAŞI AVCILARI BAYTEKİN VE ARKADAŞLARINI KARNAKIN ADASINDA SARDILAR. FAKAT JÜDİTH DOSTLARIMIZI BİR MAĞARAYA GÖTÜRDÜ. ORADAKİ MOTÖRLÜ KAYIĞA BİNEREK MAĞARADAN ÇIKTILAR.
FAKAT ETRAFLARININ SARILI OLDUĞUNU GÖRDÜLER.
MOTÖR SAĞLAM İSE BİZ BU MUHASARAYI YARARIZ...
MOTÖR DEHŞETLİ GÜRÜLTÜLERLE HAREKETE GEÇTİ. DOĞRUCA SAVAŞ KAYIKLARI ÜZERİNE ATILDI. EN YAKINDA BULUNAN KAYIKLARDAN BİR TANESİNİ İKİYE BÖLDÜ..
ARKASI VAR

TARZAN VE ALTIN ASLAN

— Geçen sayıdan devam —

Gündüz, sarayın dört bir yanını dolaşıp gözden geçirirken, içeri en kolay, etrafı sarmaşıklarla kaplı kuleden girilebileceğini görmüştü. Sarmaşıklara sarılarak kuleye çıkacak ve oradaki bir pencereden içeri girecekti. Yalnız Allah vere de sarmaşık on uçekecek kadar kuvvetli olsaydı.

Tarzan, kulenin dibine geldiği zaman ilk önce sarmaşıkların sapını elile yokladı ve kendisini çekebilecek kadar kalın bir tanesini bularak içi ferahladı. Buna tutuna tutuna kolayca çıkabilecekti.

Kuleye çıktıktan sonra içeriye nereden gireceğini de önceden kestirmişti. Kulenin bütün öteki pencerelerinde demir çubuklar bulunduğu halde ta yukarıda bir tanesi vardı ki demirsizdi. Demirlere basarak oraya kadar yükselmek ve oradan içeri girmek işten bile değildi.

Tarzan bu plânını düşündüğü gibi yaptı. Sarmaşıklardan yukarı tırmandı demiril pencerelere gelince ayaklarını onlara dayadı ve oradan üstteki pencereye tutunarak kendisini yukarı çekti.

Pencerenin camları da açıktı. Onun için Tarzan hiçbir gürültü çıkarmadan içeri süzüldü ve ayaklarını sallandırdığı gibi kendisini kulenin en üst katındaki odada buldu.

Fakat, oda o kadar karanlıktı ki Ormanlar kralı hiçbir şey göremiyordu. El yordamı ile biraz yürüdü ve öteyi beriyi yoklıyarak odada neler bulunduğunu öğrendi. Garip biçimde bir yatak, bir masa ve iki de sıra vardı. Yatağın üzerinde de hayvan postlarının üzerine kılıf geçirerek yapılmış bir yorgan bulunduğunu da anladı.

Tarzan, odanın içinde, elleri ile duvarları yoklayarak dolaşmasına devam etti ve bir kapıya geldi. Onun girdiği pencerenin tam karşısına düşen bu kapıyı yavaşça açtı.

Dışarısı aydınlıktı. Karşısına tekerlek biçimde sofa gibi bir yer çıkmıştı. Buranın tam ortasında kuyu gibi bir delik vardı. Bu delikten yukarı doğru bir sırık uzanıyor ve sırığın bir ucu da tavanda aynı biçimdeki bir delikten dışarı çıkıyordu. Sırığın üzerinde otuz santim kadar bir aralıkla bir takım çubuklar vardı ki böylece sırığın bir merdiven gibi kullanıldığı anlaşılıyordu. Demek ki kulenin bir katından öbür katına inip çıkmak için bu merdiveni kullanıyorlardı.

Sofanın dört bir yanında birer kapı vardı.

Tarzan, duru petrafı dinledi. Çıt çıkmıyordu. Bunun üzerine ayaklarının ucuna basarak ilerledi ve yeniden etrafı dinlemek üzere durdu. Burnuna öd ağacı gibi bir korku geldi. Birkaç gün evvel sarayın etrafında dolaşırken de bu kokuyu duymuştu. Fakat şimdi koku o kadar kuvvetli idi ki âdeta burnunun direği kırılmıştı.

Tarzan kapılardan birine doğru yürümiye başladı. Korku duyuyordu diyemeyiz, çünkü o, korku nedir bilmiyen bir adamdı. Fakat giriştiği maceranın büyüklüğünü bilmiyor değildi. Tek başına, yüzlerce düşmanınının arasına gelmişti. Arkasındaki pencereyi açıp içeri atladığındanberi kendisi için bambaşka, tehlikeli ve garip bir dünyaya girmişti. Karşısına kim bilir ne maceralar çıkacaktı!

Fakat o bunlardan korkmuyordu. Aslan yelesine benziyen gür saçlarını salladı ve ileri atıldı.

İlk önce, tam karşısına gelen kapıyı açtı ve içeri girdi. Burası aydınlık ve döşeli dayalı bir odaydı. Ortada masalar, sandalyeler duruyordu, duvarlarda halılar, elmas işlemeli süsler vardı. Fakat bunların hepsi bizim eşyadan bambaşka biçim ve renklerdeydi.

Tarzan o odadan çıkıp yandakine girdi ve sıra ile bütün odaları gözden geçirdi. Bunları nhepsi birbirinin eşi idi ve içerlerindeki eşyalar da aynı idi. Yalnız, bir tanesinde odanın ortasındaki bir karyolada yatmış uyuyan bir Bolganiye rastladı. Fakat, uyandırmak istemedi ve hemen geri dönerek odadan dışarı çıktı.

Bütün odaları gözden geçirmişti. Bu sefer, sofanın ortasındaki kırık merdivenden yukarı çıkıp üst katta ne var ne yok diye bakmak istiyordu.

Bu garip merdivenden ilk defa olarak çıkıyordu. Fakat hiç de zorluk çekmedi. Sırığa tutunup, ayaklarını birer birer yandaki çubuklara basarak yukarı tırmandı ve başını delikten içeri soktu.

Tarzan kulenin damına varabilmek için üç kat çıktı. Bu katların herbirinde bir sofa vardı, sofaya birçok kapılar açılıyordu ve bu kapıların hepsi kapalı idi. Her kapının üzerinde birer yağ kandili yanıyordu.

Yalnız en üst katta üç kapı vardı. Tarzan bunlardan kendisine en yakın olanı açtı. Kapı gıcırdıyarak arkasına kadar dayandı. Ormanlar kralı uzun bir müddetten beri ilk defa olarak bir ses işitiyordu. Dört bir yanın sessizliği içinde bu gürültü büyük bir akis uyandırmıştı.

Tarzanın açtığı odanın içi zifiri karanlıktı. Fakat delikanlı korkmadan içeri girdi ve bir iki adım ilerledi. Sonra birdenbire durdu. Odada birisinin bulunduğunu hissetmişti. Başını arkasına çevirerek baktı ve açık bıraktığı kapının yanında bir insan karaltısı gördü.

BÖLÜM XII

Sarı Maden

Vezirlerin yanında iki gün iki gece kendisini Tarzan diye satan Estehan Miranda ondan sonra bu role devam etmenin pek kolay olamıyacağını anladı. Kendisinde Tarzanın binde biri bile bulunmadığına göre, onu nasıl taklit edebilirdi?

Sonra güçlükler de baş göstermiye başlamıştı. Meselâ, Usula atınları alıp kaçmış olmaktan büyük bir sevinç göstermiyordu. Sonra, Veziri savaşcıları da reislerinin bu hareketinden memnun görünmüyorlardı. Onun belki her hareketini bağışlayabilirlerdi. Fakat alçakça hareketlerini dünyada hoş görmezlerdi.

Ertesi gün Floranın çadırlarının bulunduğu yerde çıkan bir hâdise üzerine, çoktanberi beklenen fırtına nihayet koptu.

Kervan pek sık olmıyan bir ormandan geçiyordu. Birdenbire bir hendekten dışarı bir gergedan fırladı. Veziriler ne yapacaklarını şaşırıp «Tarzan» dan yardım beklerken bir de baktılar ki yalancı kahraman tabanları yağlamış, bir ağaca doğru kaçıyor! Halbuki Tarzanın gergedan değil, aslanlardan, kaplanardan korkmadığını herkes biliyordu.

Onun için «Tarzan» ın kaçışı onları şa-
rtmıştı. Hele, kaçarken ayağı bir şeye
kılıp yere yuvarlandığı zaman kendile-
ni gülmekten alamadılar. Esteban, yer-
n kalkınca koşmasına devam etti ve
rşısındaki ağaca tırmandı. Fakat bura-
da yalancı kahramanlığı foyasını mey-
na verdi. Çünkü Tarzanın o meşhur çe-
liği onda yoktu ve Tarzan daldan dala
maymun gibi zıplarken o, dallara bü-
k bir zorlukla tırmanıyordu. Nihayet,
ce dallara gelince müvazenesini kaybet-
ve paldır güldür yere yuvarandı!

— Estebanın bu kadar telâş etmesine de
r yoktu. Çünkü, gözü pek zayıf bir hay-
n olan gergedan, karşısında birisi bu-
nduğunu ancak burnuna gelen kokudan
lar. Onun önünden biraz uzaklaştınız
kokunuzu kaybettiği için sizi kovala-
maz. Bu gergedan da Estebanı kaçır-
ktan sonra kendisine daha yakın olan
Vezirinin peşine düşmüş ve onu kova-
mıya başlamıştı.

Esteban, düştüğü yerde kendine gelip
afına bakındığı zaman, gergedanın
ndisinden uzaklaşmış oduğunu gördü ve
hat bir nefes aldı. Fakat dört bir tara-
nı çevirmiş olan Vezirilerin ona öyle bir
kışları vardı ki adamı bu, gergedanla
rşılaşmaktan daha fazla korkuttu.

O zaman, foyasının meydana çıktığını
lar gibi oldu. Çünkü Veziriler, ona hem
aylı, hem de korkunç bir halle bakıyor-
dı. Esteban, işi açığa vurmamak için
li yapmıya devam etti ve başını iki elinin
asına alarak:

— Of başım! Başım! diye! inlemiye baş-
dı.

O zaman Usula ona yaklaştı:

— Biz Veziriler sizin korku nedir bilmez
adam olduğunuzu sanıyorduk, dedi.
albuki siz öyle pek fazla yırtıcı olmıyan
hayvanın önünden bile kaçtınız ve sırf
rkup telâşa düşmeniz yüzünden başını-
yaraladınız. Bunu biz anlayamadık.

Esteban cevap vermedi. Bir şey söyle-
den yerinden kalktı ve kervan yeniden
la koyuldu.

Akşam olunca bir çağlayanın yukarı-
nda ve su kıyısında mola verdiler. İspan-
l, ne yapacağını kafasında çizmişti.
nkü, artık can sıkmıya başlayan Vezi-
erden kurtumanın zamanı gelmişti.
Yerlilerin reisi Usulaya dönerek:

— Altınlarımızı burada bir yere göme-
ve yarın sabah erkenden hırsızları ara-
ya çıkarız. Çünkü ben muhakkak onları
lup cezalandırmıya karar verdim. Tar-
na meydan okumanın ne demek olduğu-
öğrensinler. Şimdiye kadar onlara
dlerini bildirmediysem buna hastalığım
bep oldu. Fakat artık iyi olmuş bulunu-
rum. Bak ben onlara ne yapacağım!

Bu sözler, reislerini değilse bile, Veziri-
i biraz sakinleştirdi. Çünkü karşıların-
ki adam sahiden Tarzan gibi konuşu-
rdu.

Ertesi sabah, şafakla beraber, savaşçı-
r, heyecan içinde, yola düştüler. Akşa-
a kadar yürüdüler ve ortalık kararırken
Floranın çadırarının bulunduğu yerin ya-
kınlarına geldiler. Uzaktan onların söyle-
dikleri şarkılar duyuluyor, ateşlerinin ko-
kuları burunlarına kadar geliyordu.

O zaman Esteban Vezirileri etrafına
topladı ve reisleri Usulaya dönerek:

— Söyliyeceklerimi adamlarına kendi
dilinle anlat, dedi: Bu yabancılar buraya
yalnız Tarzanın malını çalmak için gel-
mişler. O halde onlardan öç almak da yal-
nız Tarzanın hakkıdır. Onun için, şimdi
benim sizden ricam var: Hemen beni yal-
nız bırakıp gidin. Ben öcümü tek başıma
alacağım. Artık sizin yardımınıza ihtiya-
cım kamadı. Memleketinize dönebilirsiniz.
Altın, gömdüğümüz yerde bir müddet ka-
lacak. Çünkü şimdiki halde bana lâzım
değil.

Usula bunları adamlarına kendi dillerile
söylediği zaman, Vezirilerin hepsi şaşırıp
kadılar ve canlarının sıkıldığını gizlemi-
yerek homurdanmıya başladılar. Çünkü
onlar buraya kadar, içlerinde büyük bir
kin besledikleri siyah insanlarla kanlı sa-
vaşa girişmek için gelmişlerdi. Halbuki
şimdi onlara ters yüzüne dönüp gitmeleri
söyleniyordu.

Veziriler arasında homurdananlar git-
tikçe çoğaldı. Esteban onların ne dedikle-
rini anlamıyordu ama, bu sözlerin hoşnut-
suzluktan ileri geldiği şüphe götürmiye-
cek kadar açıktı. Yerliler, reisleri Usula-
ya bir şeyler söylüyorlar, görünüşe bakı-
lırsa onun «Tarzan» a bu hususta ısrar
etmesini istiyorlardı.

Usula, ormanlar kralı Bvana sandığı
Estebanın yanına gelerek:

— Ey büyük efendi! dedi. Sen bize gi-
din diyorsun ama, biz bu işi yapamayız.
Çünkü bayan Jane'nin yanına gidip sizi
burada binbir tehlike içinde yalnız bırak-
tığımızı nasıl söyliyebiliriz? Başka zaman
olsa, belki hiç düşünmezdik. Fakat şimdi
sen biraz da hastasın. Eskisi kadar kuv-
ği kadar sana yardım edelim. Bilirsin ki
biz seni çok severiz. Sana yapılan fenalık
bize demektir. Seninle beraber zimi de bu
hırsızlardan alacağımız öç var.

Esteban güldü:

— Bana karşı gösterdiniz sevgiye te-
şekkür ederim, dedi. Fakat korkmayın.
Ben artık iyi oldum. Eski kuvetimi yeni-
den kazanmış bulunuyorum. Bunların yüz-
lercesi değil, binlercesi bile karşıma çıksa
yine hakarından gelirim. Onun için, size
tekrar söylüyorum: Köyünüze dönün ve
beni yalnız bırakın.

Usula daha fazla ayak direyemiyeceği-
ni anladı ve adamlarını alarak gerisin ge-
riye döndü.

Esteban tek başına kalınca rahat bir
nefes aldı ve Floranın çadırlarına doğru
gitmiye başladı. Şimdi onların karşısına
eski arkadaşları olarak çıkacak, yani Tar-
zan rolünü bırakacaktı.

Onlara yaklaştığı zaman ıslık çalmıya
başladı.

Flora ve arkadaşları dönüp ıslık sesinin
geldiği yana baktılar ve hep bir ağızdan:

— Tarzan geliyor! diye bağrıştılar.

Esteban onlara şittirebilmek için hay-
kırdı:

— Korkmayın! Gelen Tarzan değil, be-
nim! Esteban Miranda!

Flora onu tanımakta gecikmedi. Arka-
daşlarına dönerek:

— Eve, dedi, Estebanın tâ kendisi!

Esteban gülümsiyerek arkadaşlarının
yanına geldi ve onların arasına girerek:

— Evet, dedi, benim!

Kraski şaşırmıştı:

— Yahu biz seni öldü sanmıştık! diyor-
du. Demek Tarzan seni öteki dünyaya
gönderdim diye boş yere övünmüş!

Esteban cevap verdi:

(Devamı gelecek sayıda)

Son Dakika

(Baştarafı 5 inci sahifede)

tası bir yana, şapkası bir yana giderek
yere yuvarlandı.

Ağaca bağlı olan delikanlı, baltanın
kafasına inmek üzere olduğunu görünce,
gözlerini kapamış, bu acı ölüme kendisini
bırakmıştı.

Tabancanın sesi üzerine gözlerini açtı.
İlk önce şaşkın şaşkın bakınıyordu. Zaval-
lı belki kendisini ölmüş, öteki dünyada sa-
nıyordu. Ben gülümsiyerek, yanına yak-
laştım ve iplerini çözerken:

— Korkmayın, dedim. Sizi öldürecek
adam artık bu dünyada değil. Sizi niçin
öldürmek istiyordu, anlatır mısınız?

Kurtardığım adam, ipleri çözülünce
yere oturdu ve benim elimi sıkıp teşekkür
ettikten sonra başına gelenleri kısaca an-
lattı:

Baltalı adam, o ormanın yakınlarındaki
bir köye dadanmış çetelerin reisi imiş. Bu
delikanlı da o köyün zenginlerinden biri-
nin oğlu imiş. Kimsenin başa çıkamadığı
bu eşkiyaları tek başına bir tuzağa düşür-
müş ve hükûmete teslim etmiş. Yalnız re-
isleri kaçmış. Bu azılı haydut yanına an-
cak paltosunu alabilecek vakit bulmuş ve
ormana saklanmış. Delikanlı ö gün orma-
nın yanındaki yoldan geçerken haydut
karşısına çıkmış ve yakalayıp ağaca bağ-
lamış. Arkadaşlarının nerede oduğunu
sormuş. O söylememiş çete reisi de, ser-
best kalırsa gider benim bu ormanda ol-
duğumu haber verir diye onu öldyrmiye
kalkmış.

— Delikanlı bunları anlattıktan sonra:

— O anda kendimi ölümün kucağında
sanıyordum, dedi. Fakat hayatta hiçbir
şeyden ümit kesmemek lâzım geldiği doğ-
ru imiı. Siz hızır gibi yetiştiniz ve beni
kurtardınız.

BOĞATUR BATU HAN

Yazan: **Rıza Çavdarlı**

— Geçen sayıdan devam —

Hakan:

— Bir şey değil! Savaş bu!.. Bir kılıç da oramı yardı!

Dedi.

Zavallı Batu, üç yerinden üç mühim yara almıştı. Fakat o yaralarını hiç düşünmüyor, hâlâ soruyordu:

— Savaş nasıl oldu?

En nihayet beklediği ve istediği müjdeyi aldı:

— Zerdüştün mâbedindeki ateşi söndürdük! Bütün kale kapılarını açtık! Süvari şehrin içinde kılıç sallıyor! Düşman perişan kaçıyor!

— Ooh şükür!..

Birdenbire bağırdı:

— Tuhtamiş yaran ağır mı?

— O kadar değil Hakan!

— Benim yokluğumda vekilim olabilir misin?

— Siz rahat ediniz Hakan olabilirim!

— Bir sedye getirsinler!

Zaten sedye çoktan oraya getirilmişti. Ordunun cesur tabibi Şaman Hakanın yaralarını sararken, ümitsiz gözü yaşla doluyor, bu pek ziyade sevilen Türk Hakanının âkıbetini, tehlikeli gördüğünü sallanan başı anlatıyordu.

Birdenbire yanımda çılgın gibi bağırarak üzerine kapanan birisi peyda oldu..

— Oğlum!.. Oğlum!..

Bu, kazanılan büyük zaferin neşesile kendisini unutmuş ve şaşırmış olan Bizans imparatoru Herakliostu.

Batu han, kapanmak için acele eden gözlerini açtı, baktı:

— Baba.. zafer mübarek olsun!

Dedi.

Sararmış dudaklarında peyda olan bir gülme, onun başında taşıdığı tacı ile eğleniyordu.

Artık Herakliosun emirleri duyuluyordu.

— Çabuk çadırıma götürelim!

İhtiyar muazzep miydi? Hiç şüphesiz ki Batu hânı kaybetmekle çok büyük bir şey kaybediyordu.

Fakat yirmi sene harpleri de nihayete ermiş oluyor, İran bir daha belini doğrultmamak üzere yıkılmış bulunuyordu.

Nitekim bunu takip eden Arap istilâsı karşısında, inmeli birihtiyar gibi çökü vermiş, bütün bir istiklâlini kaybetmişti.

Bizansın, daha asırlarca yaşamasına yardım eden bu savaş da, büyük zaferini Türkün kılıcile, Bizans şerefine yazmıştı. Muzaffer Heraklios, Bizans için feda ettiği damadının hayatı bahasına, tac ve tahtını her türlü tehlikeden kurtarmış bulunuyordu!..

***

Sedyesinde dakikadan dakikaya daha ziyade zayıflayan Batu han, korku içinde bekliyen, ağlayan karısının çadırına getiriliyordu.

Sedyenin önünde, başını yere eğmiş ağır adımlarile yürüyen Heraklios vardı. Onun yanında sadık metropolidi yürümekte idi.

Her ikisi de susuyordu.

Birdenbire Heraklios yavaş bir sesle metrepolide fısıldadı:

— Zafer çok büyük!.. Yazık ki Batuyu kaybedeceğiz!

Mitrepolit tasdik etti:

— Yaraları çok ağır!..

Sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki:

— İmparator, dedi. Ben çabuk gitsem de Evdoksiyayı biraz hazırlasam!..

Heraklios, o dakika, kopacak fırtınanın ne büyük olacağını düşündü.

— İyi düşündün! Çok iyi edersin!

Dedi.

Evdoksiya zaten sabahleyin ona, dişi bir arslan gibi, kimdiye kadar söylemediği sözleri söylemişti.

Ya şimdi düşündüklerinin bir hakikat olarak meydana çıktığını görürse, neler, neler yapmıyacaktı. Belki de başındaki tacını alacak ,yere, topraklara, tozlara yuvarlayacaktı.

Bu sebepten, daha evvelden, Evdoksiyanın âsabını uyuşturmak lâzımdı. Bunu da mitrepolit pek güzel yapabilirdi!

— Haydi göreyim seni!

Dedi.

Sarayın pek ziyade sevilen papası, Batu hanın kaybedilmesine, belki Evdoksiya kadar müteessirdi.

Yelken gibi açılan cübbesile koşarken, dudakları arasından da bir takım dualar mırıldanıyor, Batu hanı kurtarmak için bütün «azizleri», «evliyaları» davet ediyordu.

Sedyesinde uzanmış olan Batu han ise, tam bir arslan halile küçük bir:

— Oof!

Demiyor, yanan yaralarının acılarını benimsemediğini, sevimli gülmeleri ile her kese göstermek istiyordu.

— Babama söyleyin gelsin!

Dedi.

— Emret Hakan!

Hemen bir zabit, kafilenin önünde meyus yürüyen imparatora haber verdi.

Pişmanlığın verdiği bir utanma ile acı acı gülen dudaklarını Batu hana göstererek sordu:

— Bir emrin mi var oğlum!..

— Karıma yaralı olduğu haber verilsin! Fakat yaralarımın hafif olduğu söylensin!

— Bunu ben de düşündüm! metrepolidi gönderdim!

— İyi yaptınız?

Heraklios sedyenin üzerine eğilerek meraklı meraklı:

— Nasıl, dedi. Bir ağırlık hissediyor musun?

— Bilmem!.. Daha o kadar değil...

— Batu cesur ol inşallah geçer!..

Batu hanın böyle bir nasihata ihtiyacı yoktu. O bütün hayatında yaşamağı düşünmemişti ki ölümden korksun!..

— İnsan ve savaşçı değil miyiz! Günün birinde elbette âkıbetimiz bu olacaktı!

Dedi.

Heraklios fazla bir şey söylemiyordu. Yine sedyenin önüne geçmiş, ağır ve düşünceli yürüyor, vicdanı üzerinde ağır bir tazyikin dolaştığı hissediliyordu.

***

Kafile, daha epeyce uzakta iken metrepolit, koşa koşa Evdoksiyanın yanına geldi.

Güzel kocasının gittiği zamandanberi bir dakika göz yaşlarını kesmemiş olan Evdoksiya, metrepolidin ansızın görünmesinden her şeyi anlayıvermişti:

Çılgın gibi üzerine atıldı:

Afacan Bilmece kuponu :17

KAZANANLAR

Birer Kahraman Anne kazananlar

— Geçen sayıdan devam —

.. İzzet, merkez komiseri Harun oğlu, ..caeli. 44 — Turhan, Haydarpaşa lisesi ..a kısım A-2 No. 1671 İstanbul. 45 — ..nit, İslice mah. Savaş sok. No. 13 Uşak. .. — Hilmi, Şeref Şirin sok. No. 19 Kon.. 47 — Fikret, Keçiören, karakol kar.. No. 23 Ankara. 48 — Neriman, ticaret ..si A-4 No. 88 Bursa. 49 — Kâmil U..azi mah. Kaplan oğlu sok. No. A-6 ..msun. 50 — Sabahaddin bakkal Akif ..e Hadımköy.

13 üncü bilmecenin çözülüşü

..cuk Sesinin yeni fiati beş kuruştur» idi Kazananlar

— Baha, Sümer mah. Zülüflü sok. No. ..Ankara. 2 — Hüseyin, Sutltanahmet ..nar Mehmet ağa cad. No. 23 İstanbul. .— Faruk, ortaokul sınıf 3 B. No. 253 Ti..4 — Şükrü, saatçi Bekir Hafız elile ..ğla.

Birer muhtelif kitap kazananlar

— Erdoğan, İki çeşmelik 770 inci sok. 69 İzmir. 6 — Sevim, kız muallim o..n orta kısım S. I. A. No. 232 Konya. .— Rahmi, Galata Kapıçi Necati bey .. No. 221 İstanbul. 8 — Feriha, Nişan.. 15 inci ilkokul S. 4 A. İstanbul. 9 — Ünal, Akaretler No. 38 Beşiktaş İstanbul. 15 — Kâmil, Beylerbeyi Şemsi bey sok. No. 14 İstanbul. 11 — N. Çıkırıkçı, yapı usta okulu S. 2 No. 596 Ankara. 12 — İlhami, Saman pazarı İstiklâl mah. Örtmebaş sok. No. 3 Ankara. 13 — Güler, Yeni gün sok. No. 8 Yenişehir Ankara. 14 — Müjgân, Kalamış cad. No. 1 Kadıköy İstanbul. 15 — Haydar, Şişli Terakki lisesi No. 573 S. 5 A. İstanbul. 16 — Yıldız küçük Esat yolu Deliler tepesi küçük Esat Ankara. 17 — Fikret, ortaokul S. 2 C. No. 249 Çanakkale. 18 — Recep, ortaokul S. 2 C. No. 259 Çanakkale. 29 — Selman, Hoşnudiye mah. Dilek sok. No. 29 Eskişehir. 20 — Atalay, Yenişehir Sakarya cad. Ünyazıcı Ap. No. 1 Ankara. 21 — Nüsret Beyazıt Balaban ağa mah. Kurultay sok. No. 39 İstanbul. 22 — Cengiz, Bomonti, 44 üncü ilkokul S. 4 No. 598 İstanbul. 23 — Ömer, Devrim ilkokul S. 2 C. No. 845 Ankara. 24 — Şaziye, Vezneciler Bozdoğan kemeri Kirazlı mescit sok. No. 3 İstanbul. 25 — Süreyya, Davutpaşa orta okulu şube 2 A. 130 İstanbul. 26 — Roza, Altmcı daire Birlik Ap. No. 5 Beyoğlu İstanbul. 27 — Ziya, Süvariler mah. No. 12 Bursa. 28 — Nevzat ve Behzat kardeşler, Beşiktaş İhlamur Nardenk sok. No. 58 İstanbul. 29 — Türkân, belediye Karaağaç müesseseleri tahakkuk memuru H. Sütlüce İstanbul. 30 — Cahit, Gazi lisesi S. 4 B. No. 151 Ankara. 31 — Melâhat, Fethiye Astarcı sok. No. 18 İstanbul. 32 — Kâşif, Bakırköy 1 inci ortaokul 3 B. No. 121 İstanbul. 33 — Yıldırım, 38 inci ilkokul No. 262 Beşiktaş İstanbul. 34 — Rıfkı, Kadıköy Kurbağalıdere cad. No. 48 İstanbul. 35 — Tunçay, Anadoluhisar körfez cad. No. 21 İstanbul. 36 — Marko, Bomonti İzzet paşa sok. No. 43 İstanbul. 37 — Remzi, Köprübaşı No. 27 kasap Mustafa oğlu Eskişehir. 38 — Emine, Kasımpaşa Bahriye cad. No. 143 İstanbul. 39 — Altay, Kasımpaşa Bostan sok. No. 215 İstanbul. 40 — Salih, Şişli Terakki lisesinde S. 4 A. İstanbul. 41 — Yıldız, Lâleli Mesih paşa cad. No. 77 İstanbul. 42 — Bülent, Şişhane Meşrutiyet cad. No. 186 kat 2 İstanbul. 43 — Yılmaz, Beyoğlu ortaokul S. 1 B. No. 8 İstanbul. 44 — Salih, manifaturacı Hüseyin elile Bozaslan cad. No. 9 Tavşanlı Kütahya. 45 — Nevzat, Kâğıt fabrikası anbar memuru Ali Can elile İzmit. 46 — Orhan, Kadirga 3 üncü ilkokul S. 4 B. No. 392 İstanbul. 47 — Kemal, 4 üncü ortaokul S. 3-İ No. 2462 Ankara. 48 — Şeref, posta kutusu No. 17 Eskişehir. 49 — Hüseyin, Cağaloğlu erkek ortaokulu 1 A. No. 133 İstanbul. 50 — Altay, posta kutusu No. 21 Adana.

Bilmece

8 harfli güzel kokulu bir çiçek ismiyim: Baştan 1, 2, 3, 4 üncü harflerim bir renk, 4, 5 inci harflerim zaman, 1, 2, 3 üncü harflerim yakında benimle bol bol top oynarsınız. 6, 7, 8 inci harflerim Hindistanda bulunan vahşi aynı zamanda istifadeli bir hayvan ismidir.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında 50 kişi mükâfatlandırılacaktır.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 17 nci bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617. İstanbul)

Ülkü Kitap yurdu

İstanbul

— Çabuk söyle.. dedi. Bir felâket mi ..?

..etrepolit ne diyeceğini, ne yapacağını ..rdı.

— Kızım, dedi. Her zaman derim ki ağ.. hayra aç!..

..vdoksiya nasihat dinliyecek halde de..i. Ellerile bu iyi kalbli papasın uzun ..alından yakaladı:

— Çabuk söyle Batuya ne oldu?

..etrepolit, tüylerini koparır gibi kuv..e sıkan bu küçük ellerden sakalını ..tarmak için uğraşırken, acele acele:

— Hamdolsun nesi var! Sağdır yaşı..yordu.

..u söz biraz Evdoksiyayı yavaşlatır gi..oldu. Papasın sakalını bıraktı:

— Öyle ise, dedi. Neye geldin!

..etrepolit derin bir nefes aldı:

— Malûm ya ne de olsa savaştır. Telâşa ..m yok!.. Hafifçe yaralandı.

— Yaralandı mı?

..enç kadının tekrar çıldırmasına bu söz .. geldi. Durmadan bağırıyordu:

— Nerede?

— Yolda getiriyorlar!..

— Yolda mı?

Bunu söyler söylemez bir kuş gibi dışarıya fırladı. Durmadan koşuyordu. Arkasından ona yetişmek istiyen metrepolidin!

— Evdoksiya, kızım! Güzel prensesim!

Sözlerini işitmiyor, mütemadiyen koşuyordu. Nihayet önde babası, gelen kafilenin önüne çıktı. Şimşek çakan gözlerini Herakliosun gözlerine dikti:

— Baba, Batu nerede?

Kalabalık sedyenin etrafını sardığı için birdenbire göremedi.

Fakat bahadır Batu han, kükrerir gibi bağıran karısının sesini duydu. ütün kuvvetini topladı:

— Evdoksiya..

Kocasının ahenkli sesini duyan kadın:

— atu, Batu!..

Diye diye sedyenin önüne geldi. Batu hanım üzerine kapandı. Hem ağlıyor, hem öpüyor, hem soruyordu:

— Yaran ağır mı?

Yiğit Batu, o dakikada karısını teselli etmeği unutmadı, gülüyordu:

— Devamı gelecek sayıda —

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lütfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
İKİ ARKADAŞ SAHTE ŞÖVALYEYİ YAKALADILAR. ŞEHİRE GETİRİP KIRAL ARTÜR'ÜN ÖNÜNDE SORGUYA ÇEKTİLER. ŞÖVALYE YOLDA EJDERHA İLE ÇARPIŞMIŞTI.
NEGART'TA SORGUYA ÇEKİLDİ AĞIR BİR SUÇLA SUÇLANDIRILIYORDU
KIRAL ŞÖVALYEYE «KENDİNİZİ NASIL MÜDAFAA EDECEKSİNİZ» DİYE SORDU.
GAVEN ARKADAŞININ SUÇSUZ OLDUĞUNU KIRALA İŞARETLE ANLATTI.
KIRAL, «BU MAHPUSU MUDAFAA EDECEK VAR MI?» DİYE SORDU.
ORTALIĞI ÇINLATAN BİR SES DUYULDU «VAR» ASLAN PRENS TAHTIN ÖNÜNE GELDİ.
«NEGART YİĞİT BİR ADAMDIR. SİLÂHSIZ OLDUĞU HALDE BİR EJDERLE ÇARPIŞTI.»
«VE BİR ŞÖVALYENİN HAYATINI KURTARDI.» PPENS, NEGART'I o KADAR İYİ MÜDAFAA ETTİ Kİ KIRAL ADAMI AFFETTİ «BİZİN DÜŞMANLARIMIZLA DÖĞÜŞECEK ADAMLARA İHTİYACIMIZ VAR» DEDİ.
«GAVEN, EJDERLERLE DÖĞÜŞEN, SAVAŞÇILARI YAKALAYAN BU DELİKANLI KİMDİR?..»
—ARKASI VAR—